

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr.

eiseres, beklaagde,

met als raadslieden Mr. , advocaat bij de balie te en Mr.
 , advocaat bij de balie te

ter zitting bijgestaan door Mr. , advocaat bij de balie te

I. Bestreden beslissing

Het cassatieberoep is gericht tegen de arresten, op 9 november 2001 en 10 september 2004 gewezen door het Hof van Beroep te Gent, correctionele kamer.

II. Rechtspleging voor het Hof

Raadsheer heeft verslag uitgebracht.

Procureur-generaal heeft geconcludeerd.

III. Cassatiemiddelen

Eiseres stelt in een memorie drie middelen voor. Die memorie is aan dit arrest gehecht en maakt daarvan deel uit.

IV. Beslissing van het Hof

A. Onderzoek van de middelen

1. Eerste middel

1.1. Eerste onderdeel

Overwegende dat het onderdeel alleen opkomt tegen de hoedanigheid van de stedenbouwkundige inspecteur als procespartij zonder dat de wettigheid van de beslissing op het door het openbaar ministerie samen met eerstgenoemde gevorderde herstel wordt betwist;

Dat het onderdeel bij gebrek aan belang niet ontvankelijk is;

1.2. Tweede onderdeel

Overwegende dat de herstellvordering, ongeacht welk herstel wordt gevraagd, éénzelfde vordering is, die ertoe strekt de gevolgen van het stedenbouwkundige misdrijf te doen ophouden, en die samen met de strafvordering voor de rechter aanhangig wordt gemaakt;

Dat deze herstellvordering bestaat zodra het bevoegde bestuur ze heeft ingesteld en dat ze blijft bestaan zolang de strafrechter daarover geen uitspraak heeft gedaan;

Dat niets eraan in de weg staat dat deze vordering in de loop van het geding wordt gewijzigd, zelfs voor het eerst in hoger beroep;

Overwegende dat de omstandigheid dat de herstellvordering in voorkomend geval voor het eerst in hoger beroep, zelfs bij wijze van onrechtmatige tussenkomst in het geding zou zijn gewijzigd, aan haar rechtsgeldigheid niet afdoet en de rechter niet kan beletten daarover uitspraak te doen;

Dat het onderdeel faalt naar recht;

2. Tweede middel

Overwegende dat, anders dan het middel aanvoert, het Arbitragehof met zijn arrest van 22 juli 2004, niet heeft beslist dat het volledige artikel 149, § 1, derde lid, Stedenbouwdecreet 1999, strijdig is met de artikelen 10 en 11 Grondwet;

Dat volgens dit arrest van het Arbitragehof de ongrondwettelijkheid enkel betrekking heeft op het verschil in behandeling naargelang het bouw misdrijf vóór of na 1 mei 2000 is gepleegd;

Dat het middel in zoverre feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat uit het systeem van de prejudiciële vraagstelling, zoals onder meer geregeld door de artikelen 26 en 28 Bijzondere Wet Arbitragehof, weliswaar volgt dat ook in andere zaken die hetzelfde voorwerp hebben als een reeds beantwoorde prejudiciële vraag, de rechter de wetsbepaling die het Arbitragehof ongrondwettig heeft bevonden, niet vermag toe te passen;

Dat de rechter evenwel niet vermag de door het Arbitragehof ongrondwettig bevonden wetsbepaling bij analogie uit te breiden tot een andere wetsbepaling waarover het Arbitragehof nog geen uitspraak heeft gedaan, ook al heeft deze laatste een gelijkaardige inhoud als deze die reeds door het Arbitragehof ongrondwettig is beoordeeld;

Overwegende dat de herstellvordering van artikel 149 Stedenbouwdecreet 1999 niet de strafbaarstelling van een gedraging beoogt maar het herstel van de onrechtmatige toestand die door het stedenbouwmisdrijf is ontstaan;

Dat hieruit volgt dat, anders dan het middel aanvoert, het algemeen rechtsbeginsel van de legaliteit in strafzaken niet geldt voor die herstellvordering;

Dat het middel in zoverre faalt naar recht;

Overwegende dat eiser aanvoert dat de navolgende prejudiciële vraag aan het Arbitragehof moet worden gesteld: “*Schendt artikel 149, § 1, derde lid, 3°, Stedenbouwdecreet 1999 artikelen 10 en 11 Grondwet en het*

wettigheidsbeginsel in strafzaken, gewaarborgd bij de artikelen 21, tweede lid, en 14 Grondwet alsmede bij artikel 7 EVRM en artikel 15 BULO”;

Overwegende dat die vraag uitgaat van de hiervoor verworpen interpretatie dat de herstellingsvordering de strafbaarstelling van een gedraging beoogt en niet het herstel van de onrechtmatige toestand die door het stedenbouwmisdrijf is ontstaan;

Dat, gelet op die onjuiste rechtsopvatting, het Hof de bedoelde prejudiciële vraag niet hoeft te stellen;

3. Derde middel

Overwegende dat de appèlrechters eensdeels, de strafklacht van eiseres niet uitleggen, anderdeels, met hun motivering dat in haar brief van 22 september 2003 de eerder geformuleerde herstellingsvordering tot de hare maakt, van deze akte een uitlegging geven die met de bewoordingen ervan niet onverenigbaar is; zodat zij de bewijskracht van deze akten niet miskennen;

Dat het middel in zoverre feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat bij het bepalen van de werken die ten gevolge van het plegen van een stedenbouwmisdrijf noodzakelijk zijn om de plaats in de vorige toestand te herstellen, enkel rekening moet worden gehouden met de onwettigheid van een herstellingsvordering wanneer het door de stedenbouwkundig inspecteur gevorderde herstel mede door deze onwettigheid is bepaald;

Overwegende dat het oorzakelijk verband tussen deze onwettigheid en het gevorderde herstel evenwel niet blijkt uit de enkele vaststelling dat de gevorderde maatregel in overeenstemming is met de formulering van de vordering waarvan de onwettigheid wordt aangevoerd; dat geen oorzakelijk verband bestaat en er bijgevolg geen grond is om de aangevoerde onwettigheid te onderzoeken, wanneer blijkt dat ook zonder deze onwettigheid dezelfde herstelmaatregel noodzakelijk is om de gevolgen van het stedenbouwmisdrijf te doen ophouden;

Overwegende dat eiseres bij arrest van 9 november 2001 is veroordeeld om een bestaande woning te hebben afgebroken en een nieuwbouwwoning te hebben opgericht met een andere inplanting op het perceel, en deze toestand in

stand te hebben gehouden, zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen; dat eiseres niet aanvoert dat de appèlrechters, die overeenkomstig de herstellvordering van de bevoegde ambtenaar de afbraak van de nieuwbouwwoning bevelen, daardoor andere werken laten uitvoeren dan deze die noodzakelijk zijn om de gevolgen van het misdrijf waaraan zij schuldig is bevonden, te doen ophouden; dat eiseres evenmin aanvoert dat de aard van de gevorderde werken mede bepaald wordt door een bij het opstellen van de herstellvordering begane onwettigheid wegens beweerde belangeneming in die zin dat, zonder die onwettigheid, niet dezelfde werken zouden zijn bevolen; dat bijgevolg de herstellvordering wegens het bewezen verklaarde stedenbouwmisdrijf geen punt betreft dat gemeen is aan de nog te onderzoeken strafklacht wegens belangeneming; dat de appèlrechters met de redenen die zij vermelden, hun beslissing dat *“het (...) dan ook niet zo (is) dat gemeenschappelijke feiten het voorwerp uitmaken van de strafvordering ten gevolge van de burgerlijke partijstelling en van de huidige herstellvordering”*, en dat zij niet verplicht zijn om de herstellvordering op te schorten tot na afhandeling van de strafklacht, naar recht verantwoorden;

Dat het middel in zoverre niet kan worden aangenomen;

B. Ambtshalve onderzoek van de beslissing op de strafvordering

Overwegende dat de substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven rechtsvormen in acht zijn genomen en de beslissing overeenkomstig de wet is geweest;

OM DIE REDENEN,

HET HOF,

Verwerpt het cassatieberoep;

Veroordeelt eiseres in de kosten.

Gezegde kosten begroot op de som van honderd zevenendertig euro vijftien cent verschuldigd.

22 februari 2005

Aldus geoordeeld door het Hof van Cassatie, tweede kamer, te Brussel,
door _____, afdelingsvoorzitter, en de raadsheren _____,
_____, en uitgesproken in
openbare terechtzitting van tweeëntwintig februari tweeduizend en vijf, door
afdelingsvoorzitter _____, in aanwezigheid van procureur-generaal
_____, met bijstand van griffier _____